

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

15 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte: Nicolae Gordilă

Judecători: Liliana Catan, Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Ion Guzun

judecând, în ședință fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Brânzei Sava xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.04.2015 - 16.03.2016;

Instanța de apel: 13.04.2016 - 11.10.2016;
17.05.2017 - 29.11.2017;

Instanța de recurs: 15.12.2016 - 11.04.2017;
27.03.2018 - 15.05.2018;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 16 martie 2016, Brânzei Sava a fost condamnat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Prin aceeași sentință, Brânzei Sava a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 155 Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 06 mai 2014, aproximativ la ora 18.00, Brânzei Sava aflându-se la terasa de vară a SRL „Avas- Gust”, din parcul Nistrean, situat în or. xxxx, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, l-a amenințat cu moartea pe Țugulea Mihail, prin aplicarea armei de model „CZ” cu nr.xxxx, pe care o deținea legal, ultimul percepând această amenințare ca reală, existând pericolul realizării ei.

Astfel, organul de urmărire penală a stabilit că prin acțiunile sale intenționate, Brânzei Sava a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal, adică *amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

2.1. Tot el, la 18 mai 2014, aproximativ la ora 03.30, în timp ce se afla în preajma localului „Carmez” din parcul Nistrean, situat în or. xxxx, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, le-a aplicat lui Cojocaru Ion și Chiril Vladislav, multiple lovituri cu un obiect dur contondent, cauzând conform raportului de expertiză medico-legală nr.2227 din 19.05.2014, lui Cojocaru Ion, vătămare neînsemnată, după care, a efectuat aproximativ cinci împușcături dintr-un pistol de model „CZ” cu nr.xxxx, pe care îl deținea legal, în direcția lui Cojocaru Alexandru și Draganenco Artiom, cauzându-le acestora, conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr.1259/D din 09.06.2014 și nr. 2226 din 19.05.2014, vătămare neînsemnată.

Prin urmare, acțiunile inculpatului Brânzei Sava au fost calificate în baza art. 287 alin.(3) Cod penal, adică huliganismul agravat, adică *acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor care au fost săvârșite cu aplicarea armei și a altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.*

2.2. Pe episodul din 06 mai 2014, organul de urmărire penală a calificat acțiunile lui Brânzei Sava în baza art. 155 și art. 287 alin. (3) Cod penal.

3. Sentința nominalizată a fost contestată cu apeluri de către:

- procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brânzei Sava să fie condamnat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 5 ani închisoare, în baza art. 155 Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 287 alin.(3) Cod penal la 4 ani închisoare. În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial, de stabilit pedeapsa definitivă de 5 ani și 5 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept pe episodul de huliganism din 18 mai 2014, însă la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, aplicându-i neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsă care nu își va atinge scopul, existând riscul ca inculpatul să comită noi infracțiuni;

- instanța a apreciat că în baza probelor administrate nu a fost demonstrată comiterea infracțiunii prevăzute la art. 155 Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, fără a se expune asupra comiterii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal comise în aceleași circumstanțe, iar soluția de achitare s-a motivat pe faptul că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au interpretat și au făcut o calificare juridică penală incorectă a acțiunilor lui Brânzei Sava încadrându-le în baza art. 155 Cod penal, or, existența pericolului de a fi realizată amenințarea cu omor constituie circumstanța, adică semnul obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii, iar în speță nu a existat acel pericol, mai ales că singurul martor a susținut faptul că nu a durat mai mult de un minut acest moment.

- avocatul în numele inculpatului, a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare pe infracțiunea prevăzută de

art.287 alin.(3) Cod penal, pe motiv că există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art.35 lit. c) Cod penal.

Apelanta a indicat că:

- instanța de fond nu a cercetat toate probele apărării, dând apreciere numai probelor acuzării, astfel e interpretat eronat legea penală, iar instanța de judecată este obligată să stabilească motivul, scopul și circumstanțele infracțiunii;

- îmbrânceala dintre inculpat și partea vătămată Bivol D. poate fi calificată numai ca o contravenție administrativă, indiferent cine a fost autorul. Partea vătămată a interpretat ca o lovitură aplicată de o persoană în mașină, fiind deranjat de acest fapt, însă, în realitate nu au realizat că au comis un accident rutier și au revenit la locul accidentului cu pretenții, inițiind conflictul;

- reieșind din declarațiile părților vătămate inculpatul fără nici un temei a luat arma de foc și a făcut împușcături, contrar realității. Fiind în stare de ebrietate, părțile vătămate s-au apropiat și au pătruns pe proprietatea privată a SRL „Avas-Gust”, a cărui administrator fiind inculpatul și au inițiat conflictul și bătaia cu Brânzei Sava, care a intervenit, fapt recunoscut, în scopul de a aplana conflictul, înfuriindu-se către ei, apoi aruncând lopata în scopul evitării unui pericol mai mare. Scopul a fost clar, preîntâmpinarea infracțiunii și lichidarea pericolului creat - protejarea lui Brânzei Sergiu;

- una din condițiile extremei necesități este și întreprinderea altor mijloace care ar contribui la evitarea unui pericol mai mare, adică intervenirea inculpatului, a dus la realizarea acestei condiții impuse de legea penală. Astfel, părțile vătămate, fiind în stare de ebrietate, au devenit mai agresivi, nu reacționau la intervenirea inculpatului, fapt care a condus la necesitatea folosirii armei de foc în scop de preîntâmpinare;

- în rezultatul conflictului părților vătămate le-au fost cauzate leziuni corporale neînsemnate, iar inculpatul și martorul Brânzei Sergiu au suportat comoții cerebrale, fiind internați în secția Neurologie al CNSPMU și fiul inculpatului a avut arsuri în rezultatul focului de armă aplicat de una din părțile vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2016, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocat în numele inculpatului, admis apelul acuzatorului de stat, casată sentința în partea achitării lui Brânzei Sava în baza art. 155 Cod penal și în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brânzei Sava a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal la 1 an închisoare, iar în baza art. 287 alin.(3) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 5 ani închisoare.

Conform art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 4 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Instanța de apel a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Brânzei Sava a infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări, totodată a conchis că, declarațiile părții vătămate Țugulea Mihail sunt veridice, utile și consecvente, unde ultimul detaliat și consecutiv a descris toate circumstanțele faptei și a declarat cu certitudine că anume Brânzei Sava l-a amenințat cu moartea, prin aplicarea armei de foc.

Prin urmare, Brânzei Sava prin acțiunile sale a atentat la libertatea psihică a lui Țugulea Mihail în scopul înfrângerii voinței victimei legată de convingerea acestuia să hotărască așa cum dorește inculpatul. Ultimul a realizat latura obiectivă a infracțiunii prin aplicarea armei de model CZ cu nr. xxxx, pe care o deținea legal. Astfel, partea vătămată a perceput această amenințare ca reală, deoarece era îndreptată împotriva sa și a existat în cazul dat pericolul realizării ei. Victima a înțeles că poate fi împușcat, iar Brânzei Sava a acționat cu intenție directă, în scopul de a schimba conduita părții vătămate de a acționa în interesul său.

Faptul că, inculpatul mai târziu și-a cerut scuze, nu are relevanță la calificarea infracțiunii prevăzute la art. 155 Cod penal, precum nici nu poate fi considerat ca temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea dată s-a consumat în momentul când inculpatul i-a pus pistolul în regiunea capului părții vătămate, amenințându-l cu moartea, iar partea vătămată a apreciat această amenințare ca reală.

La fel, instanța a conchis că nu are nici o relevanță la calificarea faptelor comise de inculpat, faptul că Brânzei Sava l-a confundat pe Țugulea Mihail cu o altă persoană, or, inculpatul a amenințat cu omor o persoană, astfel acțiunile lui au fost îndreptate asupra unei persoane, unui om, adică asupra entității sociale și biologice, iar victima a conceput, a conștientizat această amenințare ca reală, s-a speriat tare, încât „s-a blocat”, cum a declarat însăși partea vătămată.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 287 alin.(3) Cod penal, instanța a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că Brânzei Sava a săvârșit infracțiunea de huliganism agravat, vinovăția căruia a fost confirmată prin totalitatea probelor acumulate, care corect au fost apreciate, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei.

De asemenea, instanța de apel a considerat că inculpatul, de facto, recunoaște vina în comiterea huliganismului agravat imputat lui, or, el a declarat că a efectuat împușcături din pistol, considerând că astfel a acționat în stare de extremă necesitate având ca scop preîntâmpinarea infracțiunii și lichidarea pericolului creat, adică protejarea lui Brânzei Sergiu, ceea ce de fapt constituie o poziție nefondată.

La fel, avocatul în numele inculpatului consideră că conflictul a avut loc nu în loc public dar privat, deoarece a avut loc în preajma localului „Carmez”, pe terasa localului, adică pe proprietatea privată a SRL „Avasgust” al cărui fondator este inculpatul.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, huliganismul poate fi săvârșit și în locuri care nu au un caracter public (apartamente, sedii de întreprinderi, terenuri private,

mijloace de transport personal etc.), or, din dispoziția art. 287 Cod penal nu se desprinde că infracțiunea de huliganism este săvârșită neapărat într-un loc public.

Totuși, este obligatoriu modul public al infracțiunii de huliganism, ceea ce a avut loc în cazul dat, actele huliganice sunt săvârșite în prezența mai multor persoane și rezultatul actelor huliganice au devenit inevitabil cunoscut altor persoane.

Mai mult ca atât, conform lit. c) și e) art. 131 Cod penal, fapta se consideră a fi săvârșită în public și atunci când e comisă într-un loc inaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută, dacă aceasta s-a produs față de două sau mai multe persoane; prin orice mijloace recurgând la care făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Din cele menționate reiese că, infracțiunea dată a fost comisă cu implicarea publicului adică în prezența mai multor persoane.

Astfel, acțiunile făptuitorului, deși săvârșite din motive personale, dar însoțite de încălcarea grosolană a ordinii publice și care exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, urmează a fi calificate ca huliganism.

În speță, inculpatul Brânzei Sava primul a inițiat conflictul cu părțile vătămate, dânsul primul a lovit cu pumnul în automobilul lui Bivol Dorin, iar vătămarile corporale de la mână, puteau surveni de la acea lovitură.

În astfel de împrejurări, instanța a conchis că concluzia apelantului, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod penal, și acțiunile lui Brânzei Sava au fost îndreptate în scopul preîntâmpinării infracțiunii și lichidării pericolului creat, adică protejarea lui Brânzei Sergiu este nefondată, totodată fiind respinse.

Referitor la pedeapsa stabilită, instanța a conchis că pedeapsa aplicată de instanța de fond nu va atinge scopul de reeducare a acestuia, care nu a recunoscut vinovăția, nu s-a căit de cele săvârșite, fiind pusă în pericol viața și sănătatea mai multor persoane prezente la terasă, la fel, obrăznicia cu care a fost comis actul huliganic, denotă comportamentul social-periculos al inculpatului și lipsa de conștientizare a faptelor săvârșite, respectiv și necesitatea aplicării unei pedepse cu executare reală, or, prin aplicarea pedepsei reale urmează a fi restabilită echitatea socială și în special prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni din partea inculpatului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului, care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a invocat că:

- instanța de apel a admis încălcarea prevederilor art. 414 alin.(6) Cod de procedură penală, astfel și-a întemeiat concluziile pe probele cercetate numai în prima instanță, fără a fi examinate și verificate în instanța de apel. La fel, instanța de apel a admis încălcarea prevederilor art. 415 alin.(2¹) Cod de procedură penală, care nu a

audiat inculpatul pe infracțiunea în baza art. 155 Cod penal pentru care a fost achitat de instanța de fond, inclusiv și nu a audiat martorii solicitați de părți;

- nu au fost acumulate un ansamblu de probe pertinente, concludente și utile din care ar fi posibil de stabilit că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate, iar probele au fost apreciate eronat;

- instanța de apel în decizia sa se contrazice cu privire la locul public care este obligatoriu, însă nu este necesar și faptul că a fost implicat publicul. Nu există nici o probă în acest sens;

- la urmărire penală și în cadrul ședinței instanței de fond, Brânzei Sava a recunoscut faptul că a efectuat focuri de armă de preîntâmpinare în aer și în sol, astfel a intervenit, în scopul de a aplana acest conflict, de a-și salva fiul care era bătut cu bestialitate. Astfel, vina și-a recunoscut, solicitând aplicarea în privința sa (Brânzei Sava) a dispozițiilor Legii nr.210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, demers care a rămas fără examinare în instanța de apel;

- instanțele de judecată au omis să aprecieze probele care demonstrează că în rezultatul loviturilor aplicate de părțile vătămate inculpatul și martorul Brânzei Sergiu au suportat comoții cerebrale, fiind internați în secția Neurologie al CNSPMU la data de 18.05.2014-28.05.2014, precum și că fiul inculpatului a avut arsuri în rezultatul focului de armă aplicat de una din părțile vătămate;

- unele din părțile vătămate au suferit leziuni corporale neînsemnate potrivit rapoartelor de expertiză din 09.06.2014, 19.05.2014 și 03.06.2014, ca rezultat al ricoșării împușcăturii la sol, însă nici unul din părțile vătămate nu a declarat corect câte persoane au revenit de pe vapor și au intrat în conflict cu inculpatul, însă din declarațiile martorilor Brânzei S. și Dragonenco A. au fost 12 persoane;

- folosindu-se de starea de neputință a inculpatului, părțile vătămate au acționat în scopul acoperirii infracțiunii comise și eschivare de la răspundere penală, părăsind locul comiterii infracțiunii. Prin urmare, din probele prezentate și analizate, rezultă că Brânzei Sava a fost condamnat eronat, în lipsa unor probe concludente, care să confirme vinovăția, iar instanțele judecătorești nu au verificat dacă intervenirea inculpatului a dus la evitarea unui pericol mai mare;

- acuzarea nu a prezentat probe că inculpatul a avut posibilitatea de a evita vătămarile corporale cauzate părților vătămate, ca utilizare a armei de foc, iar pericolul preîntâmpinat este mai mic decât cel comis, iar instanța de judecată nu și-a motivat necesitatea de a stabili o pedeapsă mai aspră, adică de 5 ani, neținând cont de caracteristica pozitivă a inculpatului, statutul acestuia, domiciliul și încadrarea în câmpul muncii, că anterior nu a fost condamnat, precum și că nu are careva contravenții administrative.

5.1. La 06.12.2016, avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului a depus recurs ordinar suplimentar, invocând motive similare cu cele indicate anterior.

6. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului, solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală. Temeiurile invocate la pct.6) și 8) alin.(1) al art. 427 Cod de procedură penală și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, a menționat că, instanța de apel s-a pronunțat asupra motivelor apelantului și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate, just constatând circumstanțele de drept și de fapt, corect încadrând acțiunile făptuitorului în baza art. 155 și 287 alin.(3) Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 aprilie 2017 au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7.1. Instanța de recurs analizând decizia recurată a constatat că, instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate în apelul declarat și nu numai că nu s-a pronunțat în nici un mod, dar un șir de motive nu le-a reflectat în decizia sa.

Totodată, instanța de recurs a menționat că în cadrul judecării cauzei în instanța de apel avocata Pascal Veronica în numele inculpatului a înaintat o cerere privind aplicarea Legii cu privire la amnistie nr. 210 din 29.07.2016 pe episodul de huliganism, pe care instanța a admis-o. Mai mult, atât avocata în pledoariile sale, cât și inculpatul au solicitat aplicarea Legii nr. 210, însă instanța de apel a omis să se pronunțe în decizia adoptată asupra cererii nominalizate, precum și nu numai că nu a fost analizată cererea dată, dar în general a fost ignorată, nefiind indicat în textul deciziei.

La fel, Colegiul lărgit a conchis că, instanța de apel în cazul în care a admis apelul procurorului, casând sentința de achitare pe învinuirea adusă în baza art. 155 Cod penal și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de condamnare a lui Brînzei Sava, nu era în drept să pună la baza hotărârii de condamnare declarațiile acuzatorii a părții vătămate Țugulea M. și a martorului Țurcan V., fără a dispune audierea acestora pe viu.

Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului. Or, potrivit principiului contradictorialității în procesul penal, art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat.

Însă, în speță, instanța de apel, și-a motivat soluția privind vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, pe declarațiile părții vătămate Țugulea M. și a martorului Țurcan V. (vol. IV, f.d.45), argumentând că aceste probe

sunt utile, veridice au un caracter acuzatoriu, necătând la faptul că aceștia n-au fost audiați în instanța de apel.

Prin urmare, instanța de recurs a reținut că, în procesul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să înlătore erorile menționate, să țină cont de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor adunate pe parcursul urmăririi penale și administrate în instanța de judecată, inclusiv să se expună asupra tuturor motivelor invocate în apel, să aprecieze toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor și în dependență de situația constatată să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă și prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2017, a fost respins apelul declarat de avocat ca fiind nefondat, admis apelul declarat de acuzatorul de stat, casată total sentința instanței de fond, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brînzei Sava a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 155 Cod penal la 1 (unu) an 6 (șase) luni închisoare;
- în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i s-a stabilit inculpatului pedeapsă definitivă cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a pedepsei aplicate pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

8.1. Colegiul penal judecând apelurile formulate, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza probelor prezentate instanței de apel **a constatat** că, la 06.05.2014, aproximativ la ora 18.00, Brînzei Sava aflându-se la terasa de vară a SRL „Avas-Gust”, din parcul Nistrean, situat în or. xxxx, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, l-a amenințat cu moartea pe Țugulea Mihail, prin aplicarea armei de model „CZ” cu nr. xxxx, pe care o deținea legal, ultimul percepând această amenințare ca reală, existând pericolul realizării ei.

Tot el, la 18.05.2014, aproximativ la ora 03.30, în timp ce se afla în preajma localului „Carmez” din parcul Nistrean, situat în or. xxxx, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică, le-a aplicat lui Cojocaru Ion și Chiril Vladislav, multiple lovituri cu un obiect dur contondent, cauzând conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2227 din 19.05.2014 lui Cojocaru Ion echimoze la nivelul toracelui posterior, care se califică ca vătămare neînsemnată, ulterior a efectuat aproximativ cinci împușcături dintr-un pistol de model „CZ” cu nr. xxxx, pe care îl deținea legal, în direcția lui Cojocaru Alexandru și Draganenco Artiom, cauzând conform raportului de

expertiză medico-legală nr. 1259/D din 09.06.2014 lui Cojocaru Alexandru, edem cu echimoză regiunea parieto-temporală dreapta, plagă regiunea parietală pe stânga, excoriații regiunea frontală și parieto-temporal pe stânga, excoriații multiple la nivelul antebrațului drept cu edem al țesuturilor adiacente, echimoză la nivelul articulației corului drept cu trecere pe braț, care se califică ca vătămare neînsemnată, iar conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2226 din 19.05.2014 lui Draganenco Artiom, excoriație pe suprafața dorsală a piciorului propriu zis pe stânga, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Colegiul penal a menționat că, necătând la faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina de comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal, faptul comiterii acțiunilor infracționale imputate ultimului este dovedită prin declarațiile părților vătămate Cojocaru Alexandru, Bivol Dorin, Draganenco Artiom, Chiril Vladislav, Cojocaru Ion, a martorilor Dragoman Lilian, Ursu Ecaterina, Silvov Oleg, Brînzei Sergiu, precum și prin materialele cauzei.

Prin urmare, prin probele cercetate în instanța de apel, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, Colegiul penal a considerat că acțiunile inculpatului necesită a fi încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și în baza art. 155 Cod penal.

Instanța de apel a precizat că, aplicarea sau intenția de a aplica arma de foc, diferite cuțite, boxe sau diferite arme albe, precum și alte obiecte, inclusiv cele special adaptate pentru vătămarea integrității corporale la săvârșirea actelor de huliganism, constituie temei pentru calificarea infracțiunii în baza alin. (3) art. 287 Cod penal nu numai în acele cazuri în care vinovatul cu ajutorul lor cauzează sau intenționează să cauzeze vătămări corporale, dar și atunci când utilizarea obiectelor menționate în procesul actelor huliganice creează un pericol real pentru viața și sănătatea cetățenilor.

Colegiul penal apreciind probele administrate de acuzatorul de stat a constatat că inculpatul în mod public, precum și în loc public a neglijat ordinea care domina în localul „Carmez”, precum și în spațiul public din împrejurimea acestuia și a participat la conflictul rezultat după ce a fost atins în regiunea mâinii de către automobilul ce traversa drumul public, dânsul aplicând lovituri părților vătămate, inclusiv cu folosirea armei ce o deținea în proprietate.

Astfel, instanța de apel a constatat în acțiunile inculpatului latura obiectivă a infracțiunii de huliganism agravat care s-a manifestat prin acțiuni care au încălcat grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc prin cinism și obrăznicie deosebită, săvârșită cu aplicarea de obiecte pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății și cu aplicarea armei, or, inculpatul a folosit și o armă care o deținea la localul în preajma căruia a avut altercația și care a fost îndreptată înspre părțile vătămate, o împușcătură a fost îndreptată spre picioarele părții vătămate Dragonenco Artiom și înspre partea vătămată Cojocaru Alexandru, iar în total au fost efectuate 4 împușcături.

Instanța de apel a constatat că vătămarile părților vătămate Cojocaru Ion, Cojocaru Alexandru și Draganenco Artiom sunt cauzate ca rezultat al utilizării armei de model „CZ” de către inculpatul Brânzei Sava, or, acest fapt este confirmat și de către ultimul prin care a recunoscut că a utilizat arma dată cu scop de a speria părțile vătămate, fără a susține că au putut fi cauzate careva vătămări, cât și prin faptul că prin raportul de expertiză balistică nr. 178-179-CNEJ; 882-MAI din 06.02.2015 s-a stabilit, că cele șase tuburi de cartușe depistate și ridicate în cadrul efectuării cercetării la fața locului în preajma localului „Carmez” din parcul Nistrean, or. xxxx, au fost trase (împușcate din pistolul de model CZ 83 cal 9 mm (9x18), Macarov cu nr. xxxx.

În asemenea împrejurări, instanța de apel nu a reținut că inculpatul a acționat în stare de extremă necesitate, or, din probele administrate la cauza penală s-a constatat că el nu a acționat sub imperiul pericolului, comportamentul părților vătămate nu a prezentat un pericol iminent pentru acesta sau pentru membrii familiei lui, iar caracterul, modalitatea și armele folosite de către inculpat nu au fost proporționale, conștientizând că acțiunile sale pot cauza urmări mult mai grave decât cele care s-ar fi putut produce și prin urmare, fapta comisă de inculpatul Brânzei Sava întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Concomitent, Colegiul penal a apreciat că vinovăția inculpatului pe episodul de învinuire care cade sub incidența art. 155 Cod penal, se confirmă pe deplin prin declarațiile părții vătămate Țugulea Mihail și a martorului Țurcanu Valeriu.

Deși, partea vătămată în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel a dat alte declarații și anume că Brânzei Sava a pus mâna pe umărul său și l-a salutat nu au fost reținute de către Colegiul penal, or, declarațiile părții vătămate de la faza urmăririi penale se confirmă prin declarațiile martorului Țurcan Valeriu care a indicat că, în timp ce stătea la masă cu Țugulea Mihail și Morcov Leonid, de ei s-a apropiat Brânzei Sava și într-un moment dat i-a pus un pistol în regiunea capului, iar ulterior a luat arma de la capul ultimului și a plecat cerându-și scuze.

La fel, instanța de apel a menționat că, partea vătămată și-a menținut declarațiile date la faza urmăririi penale și în cadrul efectuării confruntării, fapt ce rezultă din conținutul procesului-verbal de confruntare efectuată între Brânzei Sava și Țugulea Mihail.

Astfel, prin acțiunile sale, inculpatul a atentat la libertatea psihică a lui Țugulea Mihail în scopul înfrângerii voinței victimei legată de convingerea acestuia să hotărască așa cum își dorește Brânzei Sava. Inculpatul și-a realizat latura obiectivă a acțiunii de amenințare cu omor prin aplicarea armei de model „CZ” cu nr. xxxx, pe care o deținea legal.

În acest context, partea vătămată a perceput această amenințare ca reală, deoarece era îndreptată împotriva sa și a existat în cazul dat pericolul realizării ei.

Argumentele ce vizează faptul că inculpatul mai târziu și-a cerut scuze nu are relevanță la calificarea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal și nici nu poate fi

considerat ca temei de achitare a inculpatului, deoarece infracțiunea incriminată, amenințarea cu omor, s-a consumat în momentul când inculpatul i-a pus pistolul în regiunea capului părții vătămate, amenințându-l cu moartea, iar partea vătămată a apreciat această amenințare ca reală.

Prin urmare, Colegiul penal a considerat ca nefondată concluzia instanței de fond precum că acuzarea adusă inculpatului pe art. 155 Cod penal este una neîntemeiată, bazată doar pe presupuneri și că în acțiunile acestuia lipsesc elementele acestei infracțiuni, pe motiv că vinovăția acestuia în ședința de judecată nu a fost stabilită sub nici un aspect, că fapta incriminată nu a fost săvârșită de către acesta, deoarece argumentul dat este în deplină contradicție cu materialele cauzei și anume, declarațiile părții vătămate și a martorului Țurcan Valeriu, date sub jurământ și preîntâmpinați de răspundere penală pentru darea declarațiilor mincinoase în conformitate cu art. 312 Cod penal, care urmau a fi puse la baza sentinței și care în coroborare cu alte probe confirmă integral vinovăția pe acest capăt de acuzare.

La fel, faptul că inculpatul l-a confundat pe Țugulea Mihail cu o altă persoană nu are nici o relevanță la calificarea faptelor lui, or, dânsul a amenințat cu omor o persoană, acțiunile lui au fost îndreptate asupra unei persoane, adică asupra unei entități sociale și biologice, iar această persoană, adică partea vătămată a conceput, a conștientizat această amenințare ca reală, s-a speriat tare, încât „s-a blocat”, cum a declarat însăși Țugulea Mihail.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința inculpatului, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Inculpatului i s-a incriminat comiterea unei infracțiuni mai puțin grave și grave, dânsul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate, este căsătorit, nu are antecedente penale, iar careva circumstanțe atenuante sau agravante în privința lui nu au fost constatate și prin urmare, instanța de apel a considerat oportun a aplica lui Brînzei Sava pentru comiterea infracțiuni prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal pedeapsă sub formă de 3 (trei) ani închisoare, iar pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal pedeapsă sub formă de 1 an 6 luni și în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i s-a aplicat pedeapsă definitivă cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani, iar conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a pedepsei aplicate pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

În contextul argumentelor acuzatorului de stat care prin apelul formulat a pledat pentru aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu executarea reală a acesteia, Colegiul penal a reținut că, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii,

atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

9. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului, care invocând temeii pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 13) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

- instanța de apel a admis încălcarea prevederilor art.414 alin.(6) și art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, deoarece și-a întemeiat concluziile pe probele cercetate numai în prima instanță, fără a fi examinate, verificate în instanța de apel, nu a audiat martorii solicitați de părți pe infracțiunea prevăzută de art.155 Cod penal, iar audierea inculpatului pe această infracțiune s-a mărginit la o singură întrebare și anume, dacă recunoaște sau nu vina;

- în cadrul instanței de apel a fost înaintat demers privind aplicarea Legii nr.210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie pe art.287 alin.(3) Cod penal, însă instanța a omis a se expune, cu toate că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11.04.2017 au fost pusă în sarcina apelului soluționarea acestui demers, precum și alte chestiuni asupra cărora instanța de apel nu s-a expus.

10. Asupra recursului ordinar declarat de avocat a depus referință procurorul, solicitând admiterea acestuia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate în apel și asupra demersului privind aplicarea Legii nr.210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie pe art.287 alin.(3) Cod penal, în baza căruia Brânzei Sava a fost recunoscut vinovat și condamnat.

11. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal lărgit a statuat asupra admiterii recursului declarat și casării totale a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare, reieșind din următoarele considerente de fapt și de drept prezente în cauză.

Instanța de recurs luând în considerație argumentele invocate de recurent și constatând că instanța de apel a interpretat eronat prevederile legale și cele jurisprudențiale la rejudecarea cauzei penale și la adoptarea soluției sale, se va expune asupra erorilor admise.

Apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

Potrivit practicii cu privire la judecarea cauzelor penale în ordine de apel și conform art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Statuând asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 8.1. al prezentei decizii, nu a respectat întocmai prevederile legale enunțate supra, interpretându-le eronat.

Instanța de recurs consideră că soluția instanței de apel este afectată de eroarea de drept prescrisă în pct. 6) alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală și anume că *instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței*, ceea ce duce la casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, odată ce eroarea comisă nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul menționează că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11.04.2017, a fost casată total decizia Curții de Apel Chișinău din 11.10.2016, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în

alt complet de judecată și la rejudecarea cauzei, la 29.11.2017 instanța a respins apelul declarat de avocat ca fiind nefondat și a admis apelul declarat de acuzatorul de stat, a casat total sentința instanței de fond, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brînzei Sava a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 155 Cod penal la 1 (unu) an 6 (șase) luni închisoare; în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i-a stabilit inculpatului pedeapsă definitivă cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani și conform art. 90 Cod penal, a dispus suspendarea condiționată a pedepsei aplicate pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Unul din motivele forte care a stat la baza soluției de rejudecare dispusă de instanța de recurs este faptul că, instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor invocate în apel și nu le-a reflectat în hotărârea din 11.10.2016, însă Colegiul lărgit verificând alegațiile recurentului expuse în recursul ordinar supus judecării care repetă textul apelului și lecturând decizia recurată reține că, deși instanța de recurs a dispus anterior rejudecarea cauzei în instanța de apel, în hotărârea instanței de apel din 29.11.2017 nu-și găsesc reflectare răspunsurile la toate motivele invocate în apel, or, potrivit art.414 alin. (5) Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

În susținerea celor relatate, instanța menționează că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 11.10.2016 (f.d. 34, vol. IV), avocatul în numele inculpatului a depus cerere prin care a solicitat încetarea procesului penal intentat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal cu aplicarea prevederilor Legii nr. 210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie (f.d. 30, vol. IV), care a și fost admisă, însă reieșind din faptul că instanța de apel a omis a se expune asupra solicitării și mai mult ca atât, în textul deciziei din 11.10.2016 cererea avocatului nici nu a fost indicată, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție la 11.04.2017 a dispus rejudecarea cauzei. La o nouă rejudecare, instanța de apel repetă aceeași greșeală și omite a se expune asupra solicitării înaintate de avocat în numele inculpatului și întru-n final emite o hotărâre de condamnare, or, conform art. 364 alin. (3) Cod de procedură penală, cererile sau demersurile formulate se soluționează de către instanță după audierea opiniilor celorlalte părți asupra cerințelor înaintate.

În acest context, Colegiul lărgit reține că, nepronunțarea instanței de apel asupra unor cereri înaintate de către părți pe parcursul judecării cauzei și omiterea indicațiilor instanței de recurs care sunt obligatorii pentru instanța de rejudecare conform art. 436 Cod de procedură penală, duc la adoptarea unei hotărâri eronate și neîntemeiate și prin urmare, cele menționate duc la casarea deciziei contestate, odată ce eroarea nu poate fi corectată în instanța de recurs, iar la o nouă rejudecare a cauzei instanța de apel urmează a aplica regulile generale pentru judecare în primă instanță.

Concomitent, se atenționează că, la o nouă rejudecare instanța de apel casând sentința primei instanțe și adoptând o nouă hotărâre, a dispus condamnarea lui Brânzei Sava în baza art. 155 Cod penal la 1 (un) an 6 (șase) luni închisoare și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, iar conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate i-a stabilit pedeapsă definitivă cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani și în temeiul art. 90 Cod penal, a dispus suspendarea condiționată a pedepsei aplicate pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Colegiul ține să menționeze că, soluția instanței de apel vine după o hotărâre a instanței superioare prin care s-a dispus casarea deciziei din 11.10.2016, potrivit căreia Brânzei Sava a fost condamnat în baza art. 155 Cod penal la 1 (un) an închisoare, iar pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsă de 5 (cinci) ani închisoare și în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 5 (cinci) ani 4 (patru) luni închisoare, cu rejudecarea cauzei în aceeași instanță, concluzie apărută în urma judecării recursurilor ordinare declarate de avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului.

Potrivit prevederilor art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, la rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea unei pedepse mai aspre sau aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decât numai dacă hotărârea inițială a fost casată în baza recursului declarat de procuror sau în interesul părții vătămate din motivul că pedeapsa fixată era prea blândă, sau în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă.

În speță, conjunctura creată de către instanța de apel a dus de fapt la agravarea situației inculpatului, prin majorarea quantumului pedepsei aplicate pentru condamnarea în baza art. 155 Cod penal, odată ce decizia precedentă a fost contestată de avocatul acestuia.

În asemenea caz, instanța de recurs, în baza art. 435 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, nu poate corecta eroarea judiciară și trebuie dispusă rejudecarea cauzei în instanța de apel, deoarece prin rejudecare cu adoptarea propriei soluții va agrava situația inculpatului.

Cu titlu de generalizare, Colegiul concluzionează că, totalitatea circumstanțelor menționate în prezenta decizie urmează a fi apreciate de instanța de apel la o nouă rejudecare, în cumul cu toate probele administrate în cauza penală la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții juste și corecte.

În cazul rejudecării cauzei, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, să indice din ce motive ele sunt considerate insuficiente pentru confirmarea concluziilor instanțelor judecătorești, care cerințe ale legii au fost încălcate de către instanța de fond, precum și măsurile care urmează să le întreprindă la o nouă judecare, să țină cont de împrejurările expuse care au servit temei de casare a soluției adoptate și în strictă conformitate cu prevederile

art.414 Cod de procedură penală să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate în instanța de judecată, inclusiv să se expună asupra tuturor motivelor apelului, iar în dependență de datele obținute să pronunțe o hotărâre întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417-418 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel urmează să se conducă și de prevederile art. 436 Cod de procedură penală care se referă la procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu rigorile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, ținând cont de motivele invocate în apel și dispozițiile expuse la pct. 11 a prezentei decizii și ca urmare să pronunțe o hotărâre întemeiată.

12. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Brînzei Sava* și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 12 iunie 2018.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun